

2 procent-forliget lægger op til konflikter på arbejdsmarkedet og en stærk polarisering i samfundet. Det er ineffektivt og skævt, og det står i skærende modsætning til samfundets behov for samarbejde, social retfærdighed og nytænkning.

I konsekvens heraf indstiller mindretallet lovforslagene til *forkastelse* ved 3. behandling.

Et *andet mindretal* (socialistisk folkepartis medlemmer af udvalget) mener, at dyrtidsreguleringen skal bevares, fordi den jo er baseret på forudgående prisstigninger og derfor er et værn – ikke mindst for de lavtlønnede – mod reallønsfald.

Dertil kommer, at der med lovforslaget om fortsat suspension af dyrtidsreguleringen er sket indgreb i overenskomsterne mellem arbejdsmarkedets parter til fordel for den ene part – arbejdsgiverne.

En sådan fremgangsmåde anser mindretallet for helt uacceptabel og indstiller derfor det under I anførte lovforslag til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet mener ikke, at de arbejdsløse skal bære store byrder i form af en formindskelse af arbejdsløshedsdagpengene på ca. 50 kr. pr. dag, hvilket er konsekvensen af lovforslaget om ændring af arbejdsløshedsforsikringen.

Et samfund, der ikke er i stand til at skabe arbejdspladser til alle, der ønsker det, må i det mindste sørge for, at de, der bliver udelukket fra arbejde, får en dagpengedækning, der er anstændig. Lovforslagets vedtagelse betyder samtidig, at lønmodtagerne skal betale mere til dagpengeordningen for at få mindre.

Mindretallet kan derimod støtte, at efterlønsmodtagerne skal betale mindre til ordningen, og havde gerne set dette overført til alle arbejdsløshedsforsikrede.

Lovforslaget er en del af et forlig, som mindretallet tager afstand fra, idet det bygger på besparelser over for dem, der dårligst tåler det, hvorfor det under II anførte lovforslag indstilles til *forkastelse* ved 3. behandling.

Vedrørende det under III anførte lovforslag indstilles dette til *forkastelse* ved 3. behandling, idet der henvises til socialistisk folkepartis forslag til folketingsbeslutning om forbedring af jobskabelsesloven (B 22).

Et *tredje mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) ønsker at udtale følgende:

Dyrtidsreguleringen er den mest solidariske lønreguleringsmåde. Den udbetales med ens kronebeløb til alle, og den sikrer, at de lavestlønnede og de svageste grupper ikke sækker helt agterud, herunder især de ufaglærte kvinder og også kvinder inden for eksempelvis HKs område. Suspensionen af dyrtidsreguleringen betyder tab af endnu 2 dyrtidsportioner, såfremt priserne stiger med 6 pct. i 1984 og 1985, dvs. 3.600 kr. pr. år. Dette skønt dyrtidsreguleringen i sin nuværende reguleringsform er ganske utilstrækkelig, idet den i dag har en dækningsgrad på blot ca. 20–30 pct.

Mindretallet kan ikke medvirke til at suspendere dyrtidsordningen og forringe lønarbejdernes vilkår endnu en gang via et folketingsindgreb i den automatiske dyrtidsregulering. Tværtimod mener mindretallet, at systemet burde ændres, så der sikres fuld dækning for prisstigninger.

Derfor indstilles det under I anførte lovforslag til *forkastelse* ved 3. behandling.

Bortfaldet af pristalsreguleringen af dagpengene har allerede kostet de arbejdsløse dyrt. Højeste dagpengesats ville pr. 1. april 1984 have været 365 kr. mod de fastfrosne 335 kr. pr. dag, dimittendsatsen ville have været 297 kr. i stedet for de fastfrosne 266 kr., hvilket betyder, at disse grupper allerede har mistet henholdsvis 4.680 kr. og 4.836 kr. på grund af fastfrysningen. Oven i dette tab skal pristalsreguleringen bortfalde frem til mindst 1. april 1986, samtidig med at medlemsbidraget forhøjes med 335 kr. årligt. Denne politik ensidigt vendt imod lønarbejderne kan mindretallet ikke stemme for.

At medlemsbidraget for efterlønsmodtagere som en lille bitte kompensation nedsættes til det halve af medlemsbidraget for de øvrige medlemmer, kan ikke få denne asociale politik til at glide ned, og mindretallet indstiller derfor det under II anførte lovforslag til *forkastelse* ved 3. behandling.

Mindretallet kan ikke gå ind for tilskud til det private erhvervsliv, når dette tilskud kan kapitaliseres og ryger direkte ned i lommerne på kapitalisterne. Derfor har mindretallet aldrig været tilhænger af socialhjælp til erhvervslivet, ej heller til privat jobskabelse.